

Licemerno bahaćenje

Sledećeg četvrtka list koji čitate dobiće novog vlasnika na aukciji. Država, naime, ni po koju i ni za koju cenu nije htela da preda/proda list zaposlenima – onima što su uz velike napore, smatrajući „Pančevac” svojom drugom kućom, tek nedavno uspeli da neutrališu pogubne posledice prethodne privatizacije i gradski nedeljnik postave na čvrste, zdrave noge.

U petogodišnjoj pravednoj borbi novinara, kojima su mnogo važniji profesionalnost i obraz od toga ko je prolazni glavni baja u gradu – DS ili SNS, cilj je bio da im država, na zadovoljstvo armije čitalaca, ukaže poverenje i prepusti akcije novina na ovaj ili onaj način. I država bi tu dobila: pa, zar joj nije proklamovani cilj slobodno i nezavisno novinarstvo?

Znajući da političari ne veruju u bajke, čak ni u one koje sami izmišljaju, govorili smo im o novcu – taj jezik, fakat, razumeju. Neoboriv argument nam je bio i jeste da je budžet Srbije 2008, prilikom prve prodaje lista, inkasirao 360.000 evra; šta više hoće od jednog lokalnog nedeljnika?

Ilustracija Dušan Ludvig

Ali, poređani u papagajsku formaciju, svi oni što su od promene vlasti 2012. godine do danas prodefilovali kroz Agenciju za privatizaciju, Ministarstvo privrede i Vladu Republike Srbije, ponavljali su istu mantru: šta sada država ima od 360.000 evrića, aukcijom ćemo potražiti novog vlasnika, prodaćemo vas onome ko da najviše.

Time su, verovatno nesvesno, mada je i ono drugo moguće, podvukli sledeće: Srbija iz 2008. godine nije Srbija iz 2015, već je sada to neka druga država.

Pa, delimično su u pravu: pre sedam godina pare iz srpskog budžeta, koji je punjen od privatizacija s nesrećnim krajem, arčio je DS, a sada to čini SNS; dakle, nije sve baš isto, promenile su se glavne baje.

Veličanstvenost te promene shvata velika većina građana čija se monetarna matematika zasniva(la) na tome da akrobatikom uspeju da obezbede novac za 'leb i

paštetu od 1. do 31. dana u mesecu. U februaru se uvek bahati(lo): taj mesec ima samo 28 dana (ura!), tek svake četvrte godine 29.

Iako se prethodna rečenica može i treba shvatiti kao komedija, šala, šega i komika, licemerno je reći da je februar mesec za bahaćenje. Može biti najpogodniji za parenje mačaka, ali za pomenuto... teško – jednako je težak.

Jer, jedna od definicija licemera kaže da je to onaj koji jedno misli, a drugo govori; nije ovde poenta da je građanima lakše jer im mesec traje tri dana kraće, već da živimo u nestvarno lošim uslovima već decenijama.

Opaska da su DS i SNS isti mogla bi da se okarakteriše i kao sarkazam – oštra, gruba poruga. Mada, u pitanju je samo – stilska figura ironija.

Ih, stizale su već zamerke da su tekstovi na ovoj strani isuviše „intelektualni“, da te teraju da se koncentrišeš do bola i da ih zbog toga malo ko čita. Prihvatamo ih. Stoga, evo primera laganog, svakodnevnog, lako svarivog. Kada neverni muž kaže vernoj ženi da mora da prestane da ga vara, to je istovremeno i licemerje, kada se ono shvata kao pretvornost i sračunatost s ciljem da se prikriju sopstvene nepoštene, rđave namere i pobude, i sarkazam, jer je u pitanju oštra gruba poruga, i ironija, pošto stvari nisu onakve kako su spočitane.

Upravo je to suština odnosa države prema medijima u Srbiji. Uz malu korekciju zbog realnosti: država nije neverni muž, a mediji nisu verna žena.

Trebalo bi da su verni partneri jednake težine u realizaciji istog posla – stvaranju građanskog društva, u kome su političari smenjive ličnosti, a građani nosioci demokratije.

Uvek, pa i kada je najlakše: u najkraćem februaru.

Siniša Trajković